

Alexandru Radu

Studiază economia la Harvard. Este absolvent al liceului de informatică „Tudor Vianu”, din București. A plecat din România în 2004, fiind admis la 12 universități din Statele Unite, toate de top (Harvard, Yale, Princeton etc.). Fiecare dintre acestea i-a oferit bursă completă. A ales Harvardul pentru că i s-a părut cea mai interesantă facultate și este o concurență foarte mare; anual candidează aproximativ 22.000 de elevi din toată lumea, dintre care sunt admiși 1.500-1.600. Din România candidează aproximativ 100, din care 12-15 sunt selectați pentru interviu. Dintre aceștia sunt admiși 2 sau 3.

Crede că sistemul românesc de învățământ, ca și cel european în general, este foarte diferit de cel american. Există un lucru fundamental diferit. În sistemul european se pune accentul foarte mult pe cunoștințe și memorare. În Europa, și în special în România, studenții sunt mai apreciați dacă știu mai multe lucruri punctuale despre un anumit domeniu. În Statele Unite sistemul este bazat pe crearea de abilități (*skills*) și pe gândirea critică (*critical thinking*). Oamenii sunt apreciați dacă știu să facă ceva într-un mod special sau dacă au niște talente speciale – comunicare, inițiativă în afaceri etc. Crede că sistemul românesc de învățământ are foarte multe vârfuri (dovada sunt participarea la Olimpiadele internaționale), dar ar trebui să se concentreze pe felul în care aceste vârfuri ating performanța, pentru a aplica apoi aceste metode pe scară extinsă și a ridica media la nivel național.

Pentru Alex începerea studiilor la Harvard nu a însemnat o schimbare de mediu. În timpul liceului a fost coordonator al mai multor proiecte internaționale create de comunitatea Europeană în parteneriat cu Colegiul „Tudor Vianu”, fiind așadar obișnuit atât cu studenții străini cât și cu standardele profesionale din Occident. Consideră că Boston, orașul în care e situată universitatea, este cel mai european oraș din Statele Unite, din această cauză acomodarea fiindu-i mai ușoară. Mai mult, experiența l-a determinat să fie o persoană sociabilă – îi plac interacțiunile cu cei din jur. În

prezent este alesul a 450 de studenți în Senatul Studenților de la Harvard, unde îi reprezintă. A fost ales și manager al unei companii cu 800 de angajați. Date fiind toate acestea, consideră că s-a integrat foarte bine în comunitate și nu găsește nici un punct negativ. Nu crede că există lucruri fundamentale rele la Harvard sau în America. Sistemele care sunt aplicate sunt menținute în funcțiune de sute de ani – asta pentru că funcționează foarte bine.

La puncte pozitive trece standardele de calitate și eficiență. În compania pe care o conduce, cu o cifră de afaceri de peste 6 milioane de dolari, lucrurile pe care le fac oamenii și seriozitatea acestora îl surprind. În primii doi ani a făcut parte din multe grupuri studențești și a interacționat cu multe persoane implicate în afaceri – l-au uimit seriozitatea cu care aceștia tratau proiectele care le erau prezentate și respectul arătat partenerilor de afaceri.

După ce va termina facultatea ar dori să lucreze pentru o bancă de investiții sau pentru o firmă de consulting. Deja în timpul anilor trecuți (și mai ales în timpul verilor) a lucrat pentru *Credit Suisse* și *Deloitte Consulting* și știe că o carieră în domeniu i-ar plăcea. Și-ar mai dori să facă un masterat (în Statele Unite sau în Europa), apoi să lucreze tot în domeniul afacerilor, în România sau în afară. Își dorește să revină în țară la un moment dat, pentru că i se pare că România are un mediu de afaceri foarte prolific, care avansează în fiecare zi spre parametri uluitori. Pentru că este un mediu de afaceri relativ nou, există o mulțime de oportunități pe piața de investiții, iar acestea atrag, la rândul lor, capital străin și instituții internaționale care, mai departe, conturează viața românească. Vine în România de câteva ori în fiecare an și e mereu impresionat de felul în care se dezvoltă, și în special Bucureștiul.

Nu crede că ar trebui să se schimbe ceva în România ca să se întoarcă. Își dorește să găsească același mediu propice afacerilor și când va termina studiile și consideră că sunt o mulțime de lucruri care merită să fie apreciate în România. 🐼

Cum ajungi la facultate în SUA?

Admiterea la facultățile americane se centreează în jurul unui dosar pentru alcătuirea căruia candidatul trebuie să depună un efort semnificativ. În afara notelor primite în liceu și a rezultatelor obținute la examenele TOEFL și SAT (sau la alte examene – în funcție de facultate), se mai cer două sau trei recomandări, un CV și, în unele cazuri, un eseu. Un rol deosebit în acest dosar îl joacă activitățile extracurriculare. Dacă ai lucrat în timpul verii, ai câștigat un concurs (fie el de șah sau de „Miss...”), ai participat la vreo olimpiadă, ai făcut sport în vreun club sau ești un fotograf pasionat, trebuie să menționezi acest lucru în CV. Aproape fiecare universitate oferă spre descărcare formularele de înscriere pe site-ul oficial. Pe lângă răspunsurile la întrebările frecvente, pe site-urile universităților se găsesc și adresele de e-mail la care puteți solicita orice informații suplimentare. Procesul de înscriere și de selecție este descris de obicei în amănunt, iar informațiile suplimentare și formularele în original, împreună cu pliantele și revistele de prezentare a facultății le poți primi prin poșta obișnuită, dacă soliciți acest lucru. Foarte multe facultăți oferă și sprijin financiar, dar există și instituții non-profit care oferă burse pentru studii. Pe Internet găsești datele de contact pentru multe astfel de instituții, ba chiar și portaluri-baze de date, de pe care poți ajunge la foarte multe instituții de acest gen. Pentru astfel de burse trebuie să completezi un dosar separat. Atenție, nu

toate universitățile tratează independent cererea de sprijin financiar de dosarul de admitere, astfel încât la unele îți poți compromite șansele de admitere solicitând un astfel de sprijin. Dacă solicitarea de sprijin financiar este tratată independent, fără să afecteze șansele de admitere, acest lucru este menționat în instrucțiunile de completare a dosarului. De acum este un secret al lui Polichinelle că cine depune mai multe dosare își sporește șansele de reușită. Singurul impediment la acest capitol este dat de costuri: fiecare universitate percepe o taxă pentru examinarea dosarului. Este inutil să încerci să te sustragi de la plata acestei taxe. Ai grijă să nu uiți adresarea către o universitate în dosarul pentru altă universitate și să nu faci vreo altă încurcătură de acest gen, din care să rezulte că te adresezi de fapt altei universități. Cei care examinează dosarul *știu* că tu ai depus și alte dosare, dar acest lucru nu îi deranjează decât dacă în dosarul pe care îl au în față găsesc materiale care, în mod evident, nu au fost făcute special pentru ei. Asigură-te că semnăturile de pe scrisorile de recomandare ale profesorilor sunt *clare* și nu încerca, sub nici o formă, să ceri o prelungire a termenului de înscriere. În general trebuie să depui dosarul înainte de sfârșitul anului calendaristic pentru a te înscrie în anul universitar care începe în anul calendaristic următor, dar există și excepții. Aceste reguli se aplică și la multe universități canadiene, cu deosebirea că taxele de studii în Canada sunt sensibil mai mici decât în Statele Unite.

Succes!

Student la Harvard ▶▶▶

Cristian Voicu

Doctorand în economie al Universității Harvard, licențiat în același domeniu la Universitatea Stanford. A plecat din România în 1998, când a început studiile la Stanford, iar pentru admitere a avut de înfruntat o concurență serioasă – rata de reușită a fost de 1 din 10. În timpul studiilor (incluzându-le pe cele de master și doctorat) a fost student la trei universități diferite, toate ofertele de admitere conținând bursă completă. Când a ajuns în America, costurile școlilor private i s-au părut foarte mari (30.000 – 40.000\$ pe an), dar între timp a constatat că e o investiție bună, chiar și fără bursă. Fiecare student decide dacă investiția în educație merită să fie făcută (urmărind salarii mai mari sau alte preferințe personale). Dacă răspunsul este da, multe școli colaborează cu bănci precum *Citigroup*, care oferă împrumuturi pe termen lung. Consideră că școlile plătesc burse ca să atragă studenții cu cele mai mari șanse de succes, pentru că astfel beneficiază pe termen lung, prin îmbunătățirea imaginii și eventualele donații ulterioare.

Este pro-american și consideră că unele dintre opiniile sale nu sunt împărtășite de toată lumea. Dacă în perioada inițială totul i-a părut exotic – noi culori, noi sunete, noi experiențe –, mai apoi și-a dat seama că nu poate comunica la fel de ușor cu străinii, ceea ce era enervant. A găsit suport moral într-un grup de imigranți. Mulți rămân totdeauna la acest nivel, formând comunități de tip *chinatown*. Cristian crede că pasul final e asimilarea, care poate dura foarte mult timp și rezolvă problema identității. Cel mai ușor s-a adaptat la palmierii din California și cel mai greu la iernile cu vânt din Boston. Cel mai bine s-a înțeles cu persoanele „cu multă energie și IQ”, indiferent de pregătire, iar cel mai rău cu...nimeni. Îi place să creadă că e un *peace-maker*, dar acceptă că poate fi doar o iluzie. Per ansamblu, consideră că adaptarea a fost mult mai ușoară decât a crezut la început – s-a simțit binevenit de când a ajuns. Logodnica lui e născută în Indianapolis, iar el crede că acest lucru confirmă faptul că s-a adaptat.

I se par absolut extraordinare în Statele Unite: etica muncii și spiritul întreprinzător. După cum i s-a spus și în școală, „rolul său în viață este să creeze valoare”; lucru care e atât de

important încât poate concura chiar cu viața familială. Crede că numai un american ar zice: „uite ce persoană de treabă, care petrece timp cu familia!” Efortul americanilor e mare și dă roade pe măsură. Cristian e impresionat tot timpul de calitatea managerilor în Statele Unite. Bineînțeles, faptul că americanii au inventat practic școlile de afaceri cu mult timp în urmă le dă un avantaj mare. Motivarea angajaților, calitățile conducătorilor și educația financiară sunt subiecte studiate cu zel. Pe de altă parte, societatea de consum atinge recorduri noi, de la an la an. America e eficientă, produce enorm și consumă enorm. Din punctul lui de vedere e excelent, pentru că sunt foarte multe opțiuni în privința slujbelor și a modurilor de a-ți petrece viața.

Ca inconvenient menționează reputația americanilor de a se îmbrăca prea confortabil, de a mânca prea mult și de a avea probleme cu drogurile sau cu armele. Din punctul său de vedere însă fiecare are viciul lui, și atât timp cât nu îi afectează negativ pe cei din jur nu e nici o problemă. Altfel, lui Cristian nu i se pare nimic fundamental în neregulă în America, unde este decis să rămână. Și-ar dori să lucreze într-o firmă de investiții – ideal ar fi să-și pornească propria firmă de investiții mai târziu.

Nu știe prea multe despre facultățile din România. Cât timp a fost în liceu a fost excelent, pentru ca a avut norocul să beneficieze de profesori dedicați. Crede că a învățat lucruri mult mai variate și mai practice în Statele Unite fără „toceală”. A vizitat România în timpul vacanțelor și a văzut schimbări, dar nu mai este la curent cu toate detaliile. Crede că România merge în direcția corectă și că marile probleme care există în continuare se vor diminua în timp.

Deoarece logodnica sa e americană, e imposibil deocamdată să se întoarcă în România definitiv. I-ar plăcea să vadă niște îmbunătățiri majore în România, în privința justiției și a eticii muncii. Nu înțelege cum dorm bine noaptea cei care iau mită. În privința eticii muncii, acceptă că e confortabil să depui efortul minim necesar, dar nu înțelege de ce e o sursă de mândrie să te „descurci” pe costul altora în loc să ai un sentiment de vinovăție. 🐼